

**Ik mag er zijn
Enola**

Ik mag er zijn Enola

Eric Van Poucke

Schrijver: Eric Van Poucke
Coverontwerp: Eric Van Poucke
ISBN: 9789465310121
© Eric Van Poucke

*Life is like
riding a bicycle.
To keep your
balance,
you must keep
moving.*

Albert Einstein

Beste Ik

Mijn leven gaat verrassend snel voorbij. Het is een opeenvolging van diverse gebeurtenissen met bijhorende gedachten en emoties. De intensiteit van mijn gevoelens en gedachten zijn heel verschillend op meerdere momenten. Soms begrijp ik mezelf niet. Kan boos zijn op mezelf, gefrustreerd en heel soms voel ik me een beetje goed. Jammer dat deze goede momenten zeldzaam zijn. Maar dit weet en ervaar je beter dan ik. Je was en bent er steeds. Dit is geruststellend maar ook soms de basis van stress en onrust.

Meer dan een jaar breng je me aan het twijfelen. Moet ik mijn levensverhaal noteren of niet? Wie heeft hier een boodschap aan? Welke boodschap is dit dan? Is dit geloofwaardig? Zullen de gebeurtenissen, die mijn leven bepalen, voldoende waarheidsgetrouw overkomen en begrepen worden? Hoe zal men over mij denken bij het lezen van mijn verhaal? Is mijn verhaal een meerwaarde voor de lezer? Doorzetten en kritisch zijn voor jezelf laat je groeien. Kijken naar wat er kan veranderen in plaats van wat fout is. Zal de lezer mijn boodschap opmerken? Zoveel vragen waarover ik heb liggen tobben en ik nog steeds geen antwoorden op vind. Misschien kan ik die niet vinden. Misschien

moet ik gewoon alles van me afschrijven en afwachten. Nu ik dit schrijf, voel ik de angst in me opkomen door de vraag die zoveel aan mij gesteld werd en ik ook van anderen hoor: "Wat gaan ze hierover zeggen? Wat gaan ze van mij denken?" Ik hoor het jou zeggen, het is hun verantwoordelijkheid. Ik kan niet verwachten of willen hoe men over mij denkt en spreekt.

Uiteindelijk ga ik jouw raad opvolgen en mijn verhaal neerschrijven. Ja, er zullen lezers zijn die na enkele zinnen of bij de inhoud het helemaal niets vinden. Maar voor zij die zich hierin herkennen en ik een aanzet mag geven om, net als ik, de kracht te vinden sterker in het leven te staan, wens ik heel veel leesgenot.

Net als voor mij gedurende het schrijven, zal het voor de lezers confronterend zijn om al de negatieve ervaringen opnieuw in gedachten te laten komen. De gebeurtenissen opnieuw voor ogen te zien. De woorden horen en de pijn opnieuw voelen. Hoe zal ik hierop reageren? Welke gevoelens zullen er dan naar boven komen? Wat zal ik denken, voelen en doen? Opnieuw vragen zonder antwoorden. Toch ben ik overtuigd dat dit een verwerkings- en groeiproces als resultaat zal zijn. Alles op deze wijze een plaats geven en uiteindelijk opnieuw positieve stappen mogen en kunnen zetten op

mijn levenspad. Naar mijn levensverhaal van op afstand kijken. Enkel rationeel met de overtuiging IK BEN OK. Mezelf OK vinden in het verleden, nu en in de toekomst. Met de gedachten dat dit een reflectie is om zo mijn leerpunten te vinden en de weg te effenen voor nieuwe uitdagingen. De weg naar een gelukkig leven met innerlijke rust.

Ik ben er mij van bewust dat een terugblik in de tijd nodig is. Terugkijken naar een periode met veel negatieve impact vanuit mijn omgeving. Elke fase in mijn leven heeft zijn specifieke gebeurtenissen en emoties waar ik tegenaan liep. Gelukkig heb ik ondersteuning gevonden de voorbije periode. Dit heeft me bewust gemaakt en oplossingen laten vinden waardoor ik nu een krachtiger persoon ben. Ik hoop dat de lezers ook de moed en de kracht vinden om op hun beurt de gepaste begeleiding op te zoeken en te mogen en kunnen groeien zoals ik.

Beste IK, dit doet me opnieuw twijfelen. Ben er mij toch van bewust dat het nu het juiste moment is. Alleen kan ik dit niet aan. Ik heb hulp hierbij nodig. De enige die mij daarbij kan helpen ben jij. Mij opvangen, inspireren en onze intrinsieke motivator aanzetten. Ik wil je nu al bedanken voor deze niet te onderschatten steun.

Groetjes

Enola

Opvoeding:

nadelig gevolg van

samenwonen met

ouders.

Fons Jansen

Mijn jeugd

Gent, mijn geboortestad. Een stad met geschiedenis, mooie oude gebouwen met zijn drie indrukwekkende torens.

De Sint-Niklaaskerk die ik mijn hele jeugd in de steigers zag staan. Het is nog niet zo lang geleden dat de restauratiewerken beëindigd zijn. Ik merkte genummerde onderdelen op en stelde me steeds de vraag hoe men de stukken opnieuw op de juiste plaats kon brengen. Het moet een grote puzzel geweest zijn met een gedetailleerd plan. Mijn nieuwsgierigheid naar het resultaat buiten en binnen in de kerk werd vorig jaar bevredigd gedurende een projectietentoonstelling van Van Eyck zijn werken. Ik doe mijn uiterste best om als klein meisje naar het imposante gebouw te kijken. In mijn verbeelding ga ik terug naar het eerste leerjaar. Ik sta te wachten aan de bushalte. Kijk nu naar een volledig gerestaureerde kerk. Elke steen is op zijn oorspronkelijke plaats teruggezet. Ik stap de kerk binnen. Ik verwacht een grote ruimte met mooie schilderijen. Zo had ik me dit altijd voor ogen gebracht. Het blijkt anders te zijn. Geen pracht en praal, maar wel grijs en somber.

Het Belfort, de tweede toren, heeft veel indruk op mij gemaakt, voornamelijk de beiaard met Klokke Roeland. De voornaamste gebaarden grote klok die op het plein voor het Belfort staat te pronken. Hoog in het Belfort ben ik meerdere malen geweest als kind met de scouts. Je ziet er het enorm raderwerk van het uurwerk en ook de vele klokken van de beiaard. Voor ik de vele trappen opging, kon ik genieten van de Gentse geschiedenis. In de hal was het oude Gent in miniatuur nagebouwd. Ik kreeg een beeld van het Gent in de Middeleeuwen en herkende plaatsen die nu nog steeds te bezichtigen zijn. Een klank- en lichtspel bracht me terug in de

tijd. De opbouw van het verhaal over de Gentse geschiedenis werd begeleid met een lichtregie. Ik zag waar wat zich afspeelde. Het was voor mij enorm boeiend en blijft in mijn herinnering hangen. Misschien was dit de trigger om later ook met licht en klank te spelen gedurende dansvoorstellingen.

Als derde toren bezit mijn stad de Sint-Baafskathedraal. Meerdere malen mocht ik met de scouts de trappen tellen en zuchtend naar boven klimmen. Ik kan me niet herinneren hoeveel treden er overwonnen werden maar in mijn kinderbeleving waren het er meer dan zeshonderd. De laatste trap brengt me helemaal naar de top. Daar was en is het genieten van het mooie Gent. Een panorama dat enkel in deze oude stad te beleven is. Van hieruit zie je op een lijn de torens van de Sint-Niklaas- en Sint Michielskerk. Een beetje meer naar rechts pronkt het Gravensteen. Binnen in de kathedraal hangt het Lam Gods. Toen nog vrij te bezichtigen. Ik bewonder dit werk voor de details, de techniek en het geduld dat daarvoor is opgebracht. Het werk van de grote kunstenaars. Om dit te kunnen schilderen heb je niet alleen talent nodig maar ook een grote opmerkzaamheid. Oog hebben voor de kleurschakeringen en de details van de natuur, kleding en lichaamstaal.

Geschiedenis leert me dat Gentenaars doorzetters zijn. Denk maar hoe de voorname Gentse personen met een strop om de hals naar keizer Karel moesten gaan. Gent was in protest gekomen tegen de keizer. Een milde straf voor deze periode. Of herinner je Jacob Van Artevelde uit de geschiedenislessen. En nog veel andere personen en gebeurtenissen. Door hun vastberadenheid hebben ze heel wat bekomen maar ook tegen de schenen geschopt van diverse machthebbers.

Zo las ik op de tramkaarten: 'Niet plooiën'. Buigen mag maar plooiën daar moet er veel voor gebeuren. Een ingesteldheid dat ik heel veel toegepast heb en nog zal toepassen.

Ik blik nog steeds terug naar mijn mooie stad. Praat er fier over en adviseer iedereen om tijd te maken voor een bezoek. Toch heeft Gent een andere herinnering voor mij. Ik groeide op in een gezin met zeven kinderen. Ik was, op één na de jongste, tussen twee zussen. De oudste was geen geschenk. Zij kon me op stang jagen en wist me meerdere malen te domineren. Ik kon wel de haren uit haar hoofd rukken. Maar op die momenten sloot ze zich op en riep de hulp in van moeder. Eerst gepest en gedomineerd door grote zus en dan nog eens op mijn donder van moeder.

Mijn vader was vrachtwagenbestuurder. Hij werkte hard en lang voor zijn gezin. Soms ging ik stiekem tussen de trapspijlers naar hem kijken wanneer hij midden in de nacht thuiskwam. Deed dit heel stilletjes zodat hij me niet kon horen. Werd ik toch opgemerkt dan stuurde de vrouw des huizes me met een opdonder naar bed. Nog voor ik mijn bed uitkwam, was hij opnieuw weg, centen verdienen met de vrachtwagen. Een beroep waar mijn moeder zich voor schaamde. Elk schooljaar werd het beroep van de ouders gevraagd. Moeder, huisvrouw en vader bediende is wat ik van haar diende op te schrijven. Het is pas na de lagere school, toen ik met hem mocht meerijden, dat ik zijn echte beroep ontdekte. In tegenstelling tot moeder, ben ik heel fier op hem. Het was voor hem zwaar en hard werken met vele uren. Aan het stuur zitten van een grote vrachtwagen was toen arbeid. Je kan deze wagens niet vergelijken met de terechte aanpassingen en verbeteringen voor de chauffeur nu en de veiligheid van de medeweggebruikers. Hij was heel fier toen hij met één van de eerste Mercedes 13 tonner mocht rijden.

Ik ben even in zijn voetsporen getreden en enkele jaren ook achter stuur gekropen. Geen 13 ton vervoeren maar 23 ton. Ik mocht met een nieuwe trekker rijden. De aanhanger hing slechts 20 cm van de cabine en had een systeem dat in de bochten voldoende ruimte gaf tussen aanhanger en cabine. Ook ik was één van de eerste bestuurders met zo een combinatie. Hier was en ben ik enorm fier op net als mijn vader toen hij voor het eerst met de nieuwe vrachtwagen mocht rijden.

Vanaf het eerste leerjaar startte mijn schooltijd in Gent. De grote school. Mogen leren lezen en schrijven. Enerzijds blij dat ik mocht leren en anderzijds bang voor de grote school. De grote stap. Aap noot Mies, het leesplankje, voor sommigen onbekend voor anderen nostalgie. Het was een grote stap waar ik naar uitkeek. De vele klassen en kinderen lieten een benauwde indruk na op mij. De kleuterklasjes liep ik in een klein dorpsschooltje. Het was een feestjaar voor het Sint-Amandusinstituut, zo noemde de school. Gedurende één van de vele festiviteiten stapte ik samen met de klasgenootjes en nog honderden andere kinderen van de lagere en middelbare school in een grote stoet van school naar het Zuid-park. Daar waren er enkele toespraken en werd een bloemenkrans gelegd aan het standbeeld van koning Albert I op zijn paard.

Dit was slechts een klein indrukwekkend moment maar dan kwam de realiteit. Ik was terecht gekomen in een school waar kinderen van notarissen, de adel, advocaten, kortom kinderen van welgestelde families schoolliepen. Kinderen met een andere achtergrond, waarden en normen, andere mooiere kledij. Ik, als dochter van een vrachtwagenbestuurder, zat daar niet op mijn plaats. In de ogen van mijn moeder was dit de ideale school. Ze kon uitpakken met 'mijn dochter gaat naar een eliteschool'.

Wanneer ik nu terugblik op de lagere schoolperiode, heb ik voor elk leerjaar een specifieke herinnering. Het valt me op dat ik de namen van de leraressen nog weet, ondanks dat ik heel moeilijk namen kan onthouden. Het is alsof die in mijn hersenen gebeiteld zijn.

We wonen in een dorp ongeveer vijf kilometer van centrum Gent. Landelijk, met aan het einde van de straat elk jaar een korenveld. Op de zonnige dagen vliegen de oeverzwaluwen over het veld. Soms heel hoog, soms laag bij de grond plukken ze insecten uit de lucht. Naast het veld is er een beekje. Samen met vriendinnen maken we dammen zodat we de kleine visjes zien zwemmen. Op zoek gaan naar kikkerdril en daarna de kikkervisjes zien. De dikkopjes met hun steeds heen en weer bewegend staartje. Zelf slaag ik er nooit in een salamander te vinden. Els wel, we bewonderen die uren en leggen die terug in de beek. De natuur is mooi om naar te kijken en vooral om in te spelen. Kampen bouwen in het klein bosje verderop. Takken verzamelen om een dakje te maken dat in onze verbeelding ons beschermt tegen regen en wind. In werkelijkheid ligt bij een klein briesje alles plat.

1 September, naar de grote school met mijn nieuw boekentasje. Samen met mijn oudere zus met de bus naar Gent. Dit is spannend. Op de grote bus tussen zoveel mensen voel ik me een beetje angstig. De bus volgt niet de weg dat mijn vader aflegt wanneer we samen naar de dierenmarkt op zondag naar Gent rijden. Hij rijdt straat in, straat uit en dit duurt lang. Eindelijk eindhalte, de Korenmarkt, en nu stappen. De brug over de Leie met het mooie indrukwekkende Graslei. Na tien minuten stappen zijn we aan de grote poort. Wat een groot gebouw. Enorm veel kinderen. Voel me klein en een